

Αρνητική έκθεση για την προ-Μάνου περίοδο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΟΚ ΣΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΜΑΪΟΥ

Η πρώτη έκθεση της νομισματικής επιτροπής της ΕΟΚ, που έδωσε χθες στη δημοσιότητα ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας κ. Στ. Μάνος, φέρει ημερομηνία 9 Μαΐου 1992 και αφορά κυρίως την πορεία της ελληνικής οικονομίας κατά το 1991 και μάλιστα υπό το πρίσμα των όρων του κοινοτικού δανείου.

Η έκθεση υπογράφεται από τον πρόεδρο της νομισματικής επιτροπής και έχει ως εξής:

Οι υπουργοί θα ενθυμούνται ότι τον Φεβρουάριο του περασμένου χρόνου το Συμβούλιο αποφάσισε υπέρ ενός δεύτερου Κοινοτικού δανείου στην Ελλάδα, ύψους 2,2 δισ. ECU, από το οποίο 1,0 δισ. ECU εκταμειώθηκε στην αρχή, με την πρόβλεψη δύο ακόμη δόσεων. Οι όροι κλειδιά για το πρόγραμμα, που αποτέλεσε μέρος της απόφασης του δανείου, ήταν η μείωση του πληθωρισμού στο 7% το 1993 και η μείωση των δανειακών αναγκών της κυβέρνησης στο 10,4% το 1991 του ΑΕΠ, 5% το 1992 και 1,5% το 1993. Τα μέριμνα

σύμβαση του δανείου ήξεραν ότι οι όροι ήταν απαιτητικοί, αλλά επίσης ότι αποτελούσαν το ελάχιστο το οποίο ήταν απαραίτητο.

Δυστυχώς, η Νομισματική Επιτροπή δεν είχε επαρκή πρόοδο στην προσαρμογή της ελληνικής οικονομίας προς τα δικαιολογεί τις προσδοκίες που είχαμε πριν από ένα χρόνο. Αντίθετα, η Ελλάδα δεν ετήρησε τις δεσμεύσεις της. Πρέπει να εκφράσω την απογοήτευσή μου πιασάνθηκε η Νομισματική Επιτροπή. Αιτιολογείται πολύ γιατί η Ελλάδα δεν έχει φανερώσει καμία πρόοδο στην κατάσταση της, ένα χρέος που γίνεται δυσκολότερο κάθε χρόνο που περνά. Επιπλέον, η αδυναμία αυτή θέτει σε αμφισβήτηση, στα μάτια της κοινής γνώμης, την ικανότητα της Κοινότητας να βάλει το σπίτι της σε τάξη.

Επιτυχής σταθεροποίηση στην Ελλάδα τώρα απαιτεί αλλαγή των δημοσίων αντιλήψεων. Μόνο μια πολύ γενική πεποίθηση στην κοινωνία για το βάρος που συνεπάγεται για την ανάπτυξη της Ελλά-

δος το δημοσιονομικό έλλειμμα θα επιτρέψει στη χώρα να ανακάμψει. Χωρίς αυτή τη δημοσία αποδοχή οποιοδήποτε σταθεροποιητικό πρόγραμμα είναι καταδικασμένο σε αποτυχία.

Επιτρέπει μου, ωστόσο, να φωτίσω τα ελάχιστα λαμπρά σημεία στην εικόνα. Υπάρχει τώρα σημαντικός βαθμός ελευθερίας στις κινήσεις κεφαλαίου, οι διοικητικοί περιορισμοί στους ισολογισμούς των τραπεζών αίρονται και οι αγορές αγαθών και εργασιών είναι λιγότερο υπό το βάρος ρυθμίσεων από ό,τι στο παρελθόν. Οι νομισματικές αρχές κάνουν ό,τι θα μπορούσε κανείς να αναμένει από αυτές σε μια δύσκολη κατάσταση και το ισοζύγιο πληρωμών έχει βελτιωθεί σημαντικά.

Το έλλειμμα

Ωστόσο, θα ήθελα να επαναλάβω ότι το δημοσιονομικό έλλειμμα βρίσκεται στην καρδιά της ανισορροπίας στην Ελλάδα. Αν αυτό δεν μειωθεί με το ρυθμό που υποδεικνύεται στους όρους του δανείου, οι διαρθρωτικές μεταβολές δεν θα παρά-

γον καρπούς. Πρέπει πρώτα να τονίσω ότι μια πρώτη πολύ απαραίτητη εξομάλυνση του δημοσίου χρέους έλαβε χώρα με τέτοιο τρόπο που να συνεπάγεται αναβολή σημαντικών πληρωμών για τόκους έως το 1993 και μετά. Η αναβολή πληρωμών τόκων είναι, για να μην πω περισσότερο, πολύ σπάνιο φαινόμενο στην Ευρώπη και είναι από μόνη της ένδειξη ότι η δημοσιονομική πειθαρχία δεν τηρείται. Επίσης, διαστρέφει τα δημοσιονομικά στοιχεία για το έλλειμμα. Αν αυτό προσαρμοσθούν για τους τόκους που εγγράφηκαν αλλά δεν πληρώθηκαν, φαίνεται ότι το έλλειμμα της κεντρικής κυβέρνησης έφτασε το 16% του ΑΕΠ πέρσι, ενώ η οροφή των όρων του δανείου ήταν 10,4%.

Μια μεγάλη πηγή για την υπέρβαση του ελλείματος ήταν η αδυναμία του συστήματος συλλογής των φόρων. Η εφαρμογή της αδυναμίας αυτής δείχνει ότι ήταν πρόωρο να επιδιωχθεί η μεγάλη μείωση των φορολογικών συντελεστών φέτος. Οι μειώσεις αυτές είναι ένας από τους κύριους παράγοντες που δείχνουν ότι το

έλλειμμα της κεντρικής διοίκησης δεν θα πέσει κάτω από το 10% του ΑΕΠ εφέτος, σε σύγκριση με το 5% των όρων του δανείου. Επιπρόσθετα, και αντίθετα με τις δεσμεύσεις που αναλήφθηκαν έναντι της Κοινότητας, ο αριθμός των απασχολούμενων στην Κεντρική Διοίκηση συνεχίζει να ανέρχεται.

Η αποτυχία στον τομέα των δημοσίων οικονομικών είχε την αναπόφευκτη συνέπεια της για τον πληθωρισμό. Ο τρέχων ρυθμός του 18% κάνει εξαιρετικά απίθανη την επίτευξη του στόχου που προβλέπει η κυβέρνηση για φέτος, και ακόμη πιο απίθανη την επίτευξη του 7% για το 1993, που στην απόφαση του δανείου θεωρήθηκε αναγκαία συνθήκη για τη συμμετοχή της Ελλάδας στο δεύτερο στάδιο ΟΝΕ.

Η δυναμική του χρέους και των τόκων σημαίνει ότι κάθε χρόνο που περνά χωρίς αποφασιστικές ενέργειες κάνει την προσαρμογή πιο δύσκολη. Η αναβολή των πληρωμών για τόκους πιθανόν να είναι: σήμα ότι η ζώνη κινδύνου έχει προσεγγισθεί.

Τι ενέργειες πρέπει να αναληφθούν στο άμεσο μέλλον; Οι αρχές της Ελλάδας έχουν αναφέρει ότι θα παρουσιάσουν σύντομο πρόγραμμα σύγκλισης στην Κοινότητα. Η Νομισματική Επιτροπή θεωρεί ότι το καλύτερο πρόγραμμα για τη σύγκλιση της Ελλάδας είναι αυτό που οι κύριες συνιστώσες βρίσκονται ήδη στην απόφαση για το δάνειο, και που μας παρουσιάστηκε λεπτομερώς μόλις πριν ένα χρόνο και κάτι. Η αδύναμη επιδότηση από τότε επιβαρύνει ισχυρές ενέργειες για να εξαναγκάσει τη χώρα στο σωστό δρόμο.

Εν όψει του κινδύνου της ανεξέλεγκτης συσσώρευσης χρέους, η Νομισματική Επιτροπή θεωρεί ότι η δεύτερη δόση του δανείου δεν πρέπει να απελευθερωθεί μόνο με την ανακούφιση επαρκών μέτρων. Χρειάζεται να υπάρξουν πρώτα ενέργειες. Η απελευθέρωση της δόσης μπορεί να εξετασθεί όταν πληρωθούν τρεις όροι: τα μέτρα θα πρέπει να έχουν ανακοινωθεί, να έχουν εφαρμοσθεί και να έχουν παράγει αποτελέσματα.

Επιτάχυνση διαρθρωτικών αλλαγών

ΤΟΥΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΕΞΙ ΜΗΝΕΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Η δεύτερη κοινοτική έκθεση που δόθηκε επίσης χθες από τον υπουργό Εθνικής Οικονομίας κ. Στ. Μάνος στη δημοσιότητα, αφορά τη δημοσιονομική προσαρμογή που έγινε τον περασμένο Αύγουστο και τις προοπτικές για το 1993.

Η έκθεση φέρει ημερομηνία 11 Νοεμβρίου 1992 και έχει ως εξής: Η μακροοικονομική προσαρμογή στην Ελλάδα έχει επιταχυνθεί τους τελευταίους μήνες. Το δάνειο προσαρμογής του ισοζυγίου πληρωμών που δόθηκε από την Κοινότητα στην Ελλάδα τον Μάρτιο του 1991 προέβλεπε ότι το ισοζύγιο θα βελτιωνόταν σε διατηρήσιμα μεγέθη και ότι θα επιτυγχανόταν ένας χαμηλός ρυθμός πληθωρισμού. Το έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών προβλεπόταν να μειωθεί σε 3% του Α.Ε.Π. και οι πληθωρισμός σε 7% στο τέλος του 1993. Οι πρόσφατες τάσεις δείχνουν ότι το έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών θα μειωθεί από 6,1% του ΑΕΠ το 1990 και 5,1% το 1991 σε ίσως λιγότερο από 3% φέτος, ενώ οι προοπτικές για περαιτέρω βελτίωση το 1993 είναι καλές.

Η έκθεση επισημαίνει ότι η επιτάχυνση των διαρθρωτικών αλλαγών είναι ζωτικής σημασίας για να μην επαναληφθούν οι προβλήματα που αντιμετώπισε η Ελλάδα τον περασμένο χρόνο. Η επιτάχυνση των αλλαγών θα συμβάλει στην επίτευξη των στόχων που ορίζει η Κοινότητα. Η επιτάχυνση των αλλαγών θα συμβάλει στην επίτευξη των στόχων που ορίζει η Κοινότητα.

Πλεόνασμα στο πρωτογενές ισοζύγιο

Το πρωτογενές ισοζύγιο σημείωσε πλεόνασμα για πρώτη φορά έπειτα από πολλά χρόνια. Το 1990 το πρωτογενές έλλειμμα ανερχόταν σε 5% του ΑΕΠ. Επόμενα σε 1,5% το 1991, ενώ το 1992 μια δημοσιονομική προσαρμογή που αντιστοιχεί σε 3,1% του ΑΕΠ δημιούργησε ένα πρωτογενές πλεόνασμα που αντιστοιχεί σε 1,6% του ΑΕΠ. Με την περαιτέρω αύξηση στο πρωτογενές πλεόνασμα που αναμένεται το 1993, η μεταβολή στο πρωτογενές ισοζύγιο κατά την περίοδο 1991-93 είναι πιθανόν να ξεπεράσει το 8% του ΑΕΠ. Παρόλα αυτά, το ύψος των καθαρών δανειακών αναγκών σε τρεχουσών δαχμιάς, συμπεριλαμβανομένων των κεφαλαιοποιημένων τόκων, ξεπερνάει το επίπεδο του 1990, δείχνοντας ότι η επιτάχυνση της εξυπηρέτησης του χρέους πάνω στον προϋπολογισμό και την συνεπαγόμενη ανάγκη για προσαρμογή.

Παρόλη αυτήν την πιο αποτελεσματική εφαρμογή του προγράμματος σταθεροποίησης και αναδιάρθρωσης πολλά απομένουν να γίνουν.

Πρώτον, η πρόοδος που σημειώθηκε το 1992 στον δημοσιονομικό τομέα ήταν μικρότερη από τις προβλέψεις του προγράμματος του δανείου. Συγκρινόμενη με τους στόχους του προγράμματος, απομένει η πρόοδος που σημειώθηκε μέχρι τώρα είναι ανεπαρκής και κατά συνέπεια το 1992 είναι η δεύτερη χρονιά κατά την οποία οι στόχοι του προγράμματος δεν υλοποιήθηκαν.

Το χρέος του Δημοσίου

Δεύτερον, το κρίσιμο σημείο πρόβλημα του χρέους του δημοσίου τομέα πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά. Η αναδιάρθρωση του χρέους αποτελεί σημαντικό βήμα στο πλαίσιο της απελευθέρωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ωμως, δεν αναίρεται την ανάγκη εξυπηρέτησης ενός μεγάλου δημοσίου χρέους, απλώς αναβάλλει την πληρωμή τόκων για το μέλλον. Η βασική προϋπόθεση περιορισμού της αύξησης του δημοσίου χρέους είναι η μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και η επίτευξη επαρκών πρωτογενών πλεονασμάτων. Το πρωτογενές πλεόνασμα που επιτεύχθηκε το 1992 και

αυτό που προβλέπεται για το 1993 είναι εξακόθαρα ανεπαρκή για τη σταθεροποίηση του χρέους σε σχέση με το ΑΕΠ. Οι υπηρεσίες της επιτροπής της Κοινότητας, καθώς και άλλοι διεθνείς οργανισμοί που αναλύουν την ελληνική οικονομία (ΟΟΣΑ και ΔΝΤ) έχουν υποστηρίξει ότι ένα πρωτογενές πλεόνασμα της τάξεως του 7% του ΑΕΠ απαιτείται προκειμένου να επιτευχθεί μόνιμη πρόοδος στον περιορισμό του χρέους. Είναι ουσιαστικής σημασίας να ληφθεί υπόψη η ανάγκη ενός τέτοιου πρωτογενούς πλεονασματος στον σχεδιασμό του προϋπολογισμού του 1993.

Ουσιαστικές προσαρμογές

Τρίτον, όσο θετικά και αν είναι τα μέτρα που ήδη ελήφθησαν, συμπεριλαμβανομένης της αυξήσεως των έμμεσων φόρων και της περιοριστικής εισοδηματικής πολιτικής στο δημόσιο τομέα, οι ουσιαστικές προσαρμογές απαιτούνται προκειμένου το δημοσιονομικό προσαρμογή να καταστεί μόνιμη. Έτσι, τα φορολογικά έσοδα παραμένουν χαμηλά στην Ελλάδα και ο μηχανισμός συλλογής των φόρων χρειάζεται ενίσχυση. Πιο σημαντικό από την πλευρά των δαπανών, η εισοδηματική πολιτική που αποτέλεσε το κατ' εσχόλην εργαλείο προσαρμογής δεν μπορεί να διατηρηθεί για πάντα και απαιτούνται ουσιαστικές προσαρμογές προκειμένου να μειωθούν οι δημόσιες δαπάνες.

Τέταρτον, μια μείωση της παρουσίας του δημοσίου τομέα στην οικονομία θα καταστήσει δυνατή την ανάπτυξη της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Οι μεγάλες δημοσιονομικές ανάγκες του κράτους και η εκτόπιση που προκαλούν έχουν καταπίσει τις προοπτικές για ιδιωτικές επενδύσεις. Ενώ η χρηματοδότηση του ελλείματος εξαρτάται διαρκώς και περισσότερο από τις πωλήσεις

αυτό που προβλέπεται για το 1993 είναι εξακόθαρα ανεπαρκή για τη σταθεροποίηση του χρέους σε σχέση με το ΑΕΠ. Οι υπηρεσίες της επιτροπής της Κοινότητας, καθώς και άλλοι διεθνείς οργανισμοί που αναλύουν την ελληνική οικονομία (ΟΟΣΑ και ΔΝΤ) έχουν υποστηρίξει ότι ένα πρωτογενές πλεόνασμα της τάξεως του 7% του ΑΕΠ απαιτείται προκειμένου να επιτευχθεί μόνιμη πρόοδος στον περιορισμό του χρέους. Είναι ουσιαστικής σημασίας να ληφθεί υπόψη η ανάγκη ενός τέτοιου πρωτογενούς πλεονασματος στον σχεδιασμό του προϋπολογισμού του 1993.

Ουσιαστικές προσαρμογές

Τρίτον, όσο θετικά και αν είναι τα μέτρα που ήδη ελήφθησαν, συμπεριλαμβανομένης της αυξήσεως των έμμεσων φόρων και της περιοριστικής εισοδηματικής πολιτικής στο δημόσιο τομέα, οι ουσιαστικές προσαρμογές απαιτούνται προκειμένου το δημοσιονομικό προσαρμογή να καταστεί μόνιμη. Έτσι, τα φορολογικά έσοδα παραμένουν χαμηλά στην Ελλάδα και ο μηχανισμός συλλογής των φόρων χρειάζεται ενίσχυση. Πιο σημαντικό από την πλευρά των δαπανών, η εισοδηματική πολιτική που αποτέλεσε το κατ' εσχόλην εργαλείο προσαρμογής δεν μπορεί να διατηρηθεί για πάντα και απαιτούνται ουσιαστικές προσαρμογές προκειμένου να μειωθούν οι δημόσιες δαπάνες.

Τέταρτον, μια μείωση της παρουσίας του δημοσίου τομέα στην οικονομία θα καταστήσει δυνατή την ανάπτυξη της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Οι μεγάλες δημοσιονομικές ανάγκες του κράτους και η εκτόπιση που προκαλούν έχουν καταπίσει τις προοπτικές για ιδιωτικές επενδύσεις. Ενώ η χρηματοδότηση του ελλείματος εξαρτάται διαρκώς και περισσότερο από τις πωλήσεις

σχηματική αλλαγή στις μακροοικονομικές και χρηματοδοτικές συνθήκες προκειμένου να διασφαλισθεί ότι η συμμετοχή θα είναι επιτυχής.

Η κύρια προϋπόθεση για τη συμμετοχή στο ΜΣΙ είναι η επίτευξη διατηρήσιμου χαμηλού πληθωρισμού (καθώς και ισχυρή δημοσιονομική κατάσταση). Η κυβέρνηση αναμένει ότι η επιτάχυνση του πληθωρισμού από τα φορολογικά μέτρα του φθινοπώρου του 1992 θα είναι προσωρινή, και υπάρχουν ισχυρά επιχειρήματα υπέρ αυτής της άποψης. Ενώ ο πληθωρισμός προβλέπεται άνω του 15% για το τέλος του χρόνου, η προοπτική είναι να πέσει σε επίπεδα μεταξύ 5% και 10% στο τέλος του 1993. Η αντιπληθωριστική στρατηγική βασίζεται σε τρία στοιχεία: τη σημαντική μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων, τη διατήρηση περιοριστικής νομισματικής και συναλλαγματικής πολιτικής, καθώς και τη δυνατότητα περαιτέρω περιορισμού της, και την προώθηση των διαρθρωτικών μεταβολών.

Το ερώτημα κλειδί εδώ δεν είναι τόσο η ίδια η στρατηγική αλλά εάν η υλοποίηση θα επιτρέψει την επίτευξη του χαμηλού ποσοστού πληθωρισμού που είναι απαραίτητο για τη συμμετοχή στο ΜΣΙ. Πολλά θα εξαρτηθούν από το πώς θα εξελιχθούν οι μισθοί του ιδιωτικού τομέα όταν η παρούσα εθνική συμφωνία εκπνεύσει στο τέλος του χρόνου.

Για να είναι επιτυχής η συμμετοχή στο ΜΣΙ η αξιοπιστία των δεσμεύσεων της πολιτικής πριν από την ένταξη πρέπει να μην αμφισβητείται. Η συμμετοχή στο ΜΣΙ δεν μπορεί να μετadώσει αξιοπιστία όταν αυτή δεν υπάρχει. Το απόθεμα της αξιοπιστίας πολιτικής της Ελλάδας πρέπει κατά συνέπεια να αυξηθεί πριν από την ένταξη στο ΜΣΙ. Για το λόγο αυτό, η διαδικασία της δημοσιονομικής πειθαρχίας πρέπει να συνεχισθεί αμειωπτικά και τα υποβόσκοντα ουσιαστικά προβλήματα να αντιμετωπισθούν προκειμένου να εξασφαλισθεί προσαρμογή μόνιμου χαρακτήρα.

Παρόλη αυτήν την πιο αποτελεσματική εφαρμογή του προγράμματος σταθεροποίησης και αναδιάρθρωσης πολλά απομένουν να γίνουν.

Πρώτον, η πρόοδος που σημειώθηκε το 1992 στον δημοσιονομικό τομέα ήταν μικρότερη από τις προβλέψεις του προγράμματος του δανείου. Συγκρινόμενη με τους στόχους του προγράμματος, απομένει η πρόοδος που σημειώθηκε μέχρι τώρα είναι ανεπαρκής και κατά συνέπεια το 1992 είναι η δεύτερη χρονιά κατά την οποία οι στόχοι του προγράμματος δεν υλοποιήθηκαν.

Το χρέος του Δημοσίου

Δεύτερον, το κρίσιμο σημείο πρόβλημα του χρέους του δημοσίου τομέα πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά. Η αναδιάρθρωση του χρέους αποτελεί σημαντικό βήμα στο πλαίσιο της απελευθέρωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ωμως, δεν αναίρεται την ανάγκη εξυπηρέτησης ενός μεγάλου δημοσίου χρέους, απλώς αναβάλλει την πληρωμή τόκων για το μέλλον. Η βασική προϋπόθεση περιορισμού της αύξησης του δημοσίου χρέους είναι η μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και η επίτευξη επαρκών πρωτογενών πλεονασμάτων. Το πρωτογενές πλεόνασμα που επιτεύχθηκε το 1992 και

Η έκθεση επισημαίνει ότι η επιτάχυνση των διαρθρωτικών αλλαγών είναι ζωτικής σημασίας για να μην επαναληφθούν οι προβλήματα που αντιμετώπισε η Ελλάδα τον περασμένο χρόνο. Η επιτάχυνση των αλλαγών θα συμβάλει στην επίτευξη των στόχων που ορίζει η Κοινότητα. Η επιτάχυνση των αλλαγών θα συμβάλει στην επίτευξη των στόχων που ορίζει η Κοινότητα.

Παρόλη αυτήν την πιο αποτελεσματική εφαρμογή του προγράμματος σταθεροποίησης και αναδιάρθρωσης πολλά απομένουν να γίνουν.

Πρώτον, η πρόοδος που σημειώθηκε το 1992 στον δημοσιονομικό τομέα ήταν μικρότερη από τις προβλέψεις του προγράμματος του δανείου. Συγκρινόμενη με τους στόχους του προγράμματος, απομένει η πρόοδος που σημειώθηκε μέχρι τώρα είναι ανεπαρκής και κατά συνέπεια το 1992 είναι η δεύτερη χρονιά κατά την οποία οι στόχοι του προγράμματος δεν υλοποιήθηκαν.

Το χρέος του Δημοσίου

Δεύτερον, το κρίσιμο σημείο πρόβλημα του χρέους του δημοσίου τομέα πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά. Η αναδιάρθρωση του χρέους αποτελεί σημαντικό βήμα στο πλαίσιο της απελευθέρωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ωμως, δεν αναίρεται την ανάγκη εξυπηρέτησης ενός μεγάλου δημοσίου χρέους, απλώς αναβάλλει την πληρωμή τόκων για το μέλλον. Η βασική προϋπόθεση περιορισμού της αύξησης του δημοσίου χρέους είναι η μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και η επίτευξη επαρκών πρωτογενών πλεονασμάτων. Το πρωτογενές πλεόνασμα που επιτεύχθηκε το 1992 και

Παρόλη αυτήν την πιο αποτελεσματική εφαρμογή του προγράμματος σταθεροποίησης και αναδιάρθρωσης πολλά απομένουν να γίνουν.

Πρώτον, η πρόοδος που σημειώθηκε το 1992 στον δημοσιονομικό τομέα ήταν μικρότερη από τις προβλέψεις του προγράμματος του δανείου. Συγκρινόμενη με τους στόχους του προγράμματος, απομένει η πρόοδος που σημειώθηκε μέχρι τώρα είναι ανεπαρκής και κατά συνέπεια το 1992 είναι η δεύτερη χρονιά κατά την οποία οι στόχοι του προγράμματος δεν υλοποιήθηκαν.

Το χρέος του Δημοσίου

Δεύτερον, το κρίσιμο σημείο πρόβλημα του χρέους του δημοσίου τομέα πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά. Η αναδιάρθρωση του χρέους αποτελεί σημαντικό βήμα στο πλαίσιο της απελευθέρωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ωμως, δεν αναίρεται την ανάγκη εξυπηρέτησης ενός μεγάλου δημοσίου χρέους, απλώς αναβάλλει την πληρωμή τόκων για το μέλλον. Η βασική προϋπόθεση περιορισμού της αύξησης του δημοσίου χρέους είναι η μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και η επίτευξη επαρκών πρωτογενών πλεονασμάτων. Το πρωτογενές πλεόνασμα που επιτεύχθηκε το 1992 και

Παρόλη αυτήν την πιο αποτελεσματική εφαρμογή του προγράμματος σταθεροποίησης και αναδιάρθρωσης πολλά απομένουν να γίνουν.

Πρώτον, η πρόοδος που σημειώθηκε το 1992 στον δημοσιονομικό τομέα ήταν μικρότερη από τις προβλέψεις του προγράμματος του δανείου. Συγκρινόμενη με τους στόχους του προγράμματος, απομένει η πρόοδος που σημειώθηκε μέχρι τώρα είναι ανεπαρκής και κατά συνέπεια το 1992 είναι η δεύτερη χρονιά κατά την οποία οι στόχοι του προγράμματος δεν υλοποιήθηκαν.

Το χρέος του Δημοσίου

Δεύτερον, το κρίσιμο σημείο πρόβλημα του χρέους του δημοσίου τομέα πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά. Η αναδιάρθρωση του χρέους αποτελεί σημαντικό βήμα στο πλαίσιο της απελευθέρωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ωμως, δεν αναίρεται την ανάγκη εξυπηρέτησης ενός μεγάλου δημοσίου χρέους, απλώς αναβάλλει την πληρωμή τόκων για το μέλλον. Η βασική προϋπόθεση περιορισμού της αύξησης του δημοσίου χρέους είναι η μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και η επίτευξη επαρκών πρωτογενών πλεονασμάτων. Το πρωτογενές πλεόνασμα που επιτεύχθηκε το 1992 και

Παρόλη αυτήν την πιο αποτελεσματική εφαρμογή του προγράμματος σταθεροποίησης και αναδιάρθρωσης πολλά απομένουν να γίνουν.

Πρώτον, η πρόοδος που σημειώθηκε το 1992 στον δημοσιονομικό τομέα ήταν μικρότερη από τις προβλέψεις του προγράμματος του δανείου. Συγκρινόμενη με τους στόχους του προγράμματος, απομένει η πρόοδος που σημειώθηκε μέχρι τώρα είναι ανεπαρκής και κατά συνέπεια το 1992 είναι η δεύτερη χρονιά κατά την οποία οι στόχοι του προγράμματος δεν υλοποιήθηκαν.

Το χρέος του Δημοσίου

Δεύτερον, το κρίσιμο σημείο πρόβλημα του χρέους του δημοσίου τομέα πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά. Η αναδιάρθρωση του χρέους αποτελεί σημαντικό βήμα στο πλαίσιο της απελευθέρωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ωμως, δεν αναίρεται την ανάγκη εξυπηρέτησης ενός μεγάλου δημοσίου χρέους, απλώς αναβάλλει την πληρωμή τόκων για το μέλλον. Η βασική προϋπόθεση περιορισμού της αύξησης του δημοσίου χρέους είναι η μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και η επίτευξη επαρκών πρωτογενών πλεονασμάτων. Το πρωτογενές πλεόνασμα που επιτεύχθηκε το 1992 και

Παρόλη αυτήν την πιο αποτελεσματική εφαρμογή του προγράμματος σταθεροποίησης και αναδιάρθρωσης πολλά απομένουν να γίνουν.

Πρώτον, η πρόοδος που σημειώθηκε το 1992 στον δημοσιονομικό τομέα ήταν μικρότερη από τις προβλέψεις του προγράμματος του δανείου. Συγκρινόμενη με τους στόχους του προγράμματος, απομένει η πρόοδος που σημειώθηκε μέχρι τώρα είναι ανεπαρκής και κατά συνέπεια το 1992 είναι η δεύτερη χρονιά κατά την οποία οι στόχοι του προγράμματος δεν υλοποιήθηκαν.

Το χρέος του Δημοσίου

Δεύτερον, το κρίσιμο σημείο πρόβλημα του χρέους του δημοσίου τομέα πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά. Η αναδιάρθρωση του χρέους αποτελεί σημαντικό βήμα στο πλαίσιο της απελευθέρωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ωμως, δεν αναίρεται την ανάγκη εξυπηρέτησης ενός μεγάλου δημοσίου χρέους, απλώς αναβάλλει την πληρωμή τόκων για το μέλλον. Η βασική προϋπόθεση περιορισμού της αύξησης του δημοσίου χρέους είναι η μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και η επίτευξη επαρκών πρωτογενών πλεονασμάτων. Το πρωτογενές πλεόνασμα που επιτεύχθηκε το 1992 και

Παρόλη αυτήν την πιο αποτελεσματική εφαρμογή του προγράμματος σταθεροποίησης και αναδιάρθρωσης πολλά απομένουν να γίνουν.

Πρώτον, η πρόοδος που σημειώθηκε το 1992 στον δημοσιονομικό τομέα ήταν μικρότερη από τις προβλέψεις του προγράμματος του δανείου. Συγκρινόμενη με τους στόχους του προγράμματος, απομένει η πρόοδος που σημειώθηκε μέχρι τώρα είναι ανεπαρκής και κατά συνέπεια το 1992 είναι η δεύτερη χρονιά κατά την οποία οι στόχοι του προγράμματος δεν υλοποιήθηκαν.

Το χρέος του Δημοσίου

Δεύτερον, το κρίσιμο σημείο πρόβλημα του χρέους του δημοσίου τομέα πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά. Η αναδιάρθρωση του χρέους αποτελεί σημαντικό βήμα στο πλαίσιο της απελευθέρωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ωμως, δεν αναίρεται την ανάγκη εξυπηρέτησης ενός μεγάλου δημοσίου χρέους, απλώς αναβάλλει την πληρωμή τόκων για το μέλλον. Η βασική προϋπόθεση περιορισμού της αύξησης του δημοσίου χρέους είναι η μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και η επίτευξη επαρκών πρωτογενών πλεονασμάτων. Το πρωτογενές πλεόνασμα που επιτεύχθηκε το 1992 και

Παρόλη αυτήν την πιο αποτελεσματική εφαρμογή του προγράμματος σταθεροποίησης και αναδιάρθρωσης πολλά απομένουν να γίνουν.

Πρώτον, η πρόοδος που σημειώθηκε το 1992 στον δημοσιονομικό τομέα ήταν μικρότερη από τις προβλέψεις του προγράμματος του δανείου. Συγκρινόμενη με τους στόχους του προγράμματος, απομένει η πρόοδος που σημειώθηκε μέχρι τώρα είναι ανεπαρκής και κατά συνέπεια το 1992 είναι η δεύτερη χρονιά κατά την οποία οι στόχοι του προγράμματος δεν υλοποιήθηκαν.

Το χρέος του Δημοσίου

Δεύτερον, το κρίσιμο σημείο πρόβλημα του χρέους του δημοσίου τομέα πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά. Η αναδιάρθρωση του χρέους αποτελεί σημαντικό βήμα στο πλαίσιο της απελευθέρωσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ωμως, δεν αναίρεται την ανάγκη εξυπηρέτησης ενός μεγάλου δημοσίου χρέους, απλώς αναβάλλει την πληρωμή τόκων για το μέλλον. Η βασική προϋπόθεση περιορισμού της αύξησης του δημοσίου χρέους είναι η μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων και η επίτευξη επαρκών πρωτογενών πλεονασμάτων. Το πρωτογενές πλεόνασμα που επιτεύχθηκε το 1992 και

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΙ - ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ - ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΙ - ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΕΣ

Β.Ι. ΤΡΙΚΑΡΔΟΣ ΑΝΩΝ. ΕΜΠΟΡΙΚΗ - ΒΙΟΜΗΧΑΝ. & ΑΝΤΙΠΡΟΣ/ΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΩΤΩΝ ΥΛΩΝ & ΜΗΧ/ΤΩΝ ΜΑΕ 12367/04/Β/96/224

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟ	Χρήση 1.7.91 - 30.6.92		Αναπ. αξία	Χρήση 1.7.1990 - 30.6.1991		ΠΑΘΗΤΙΚΟ	Χρήση	
	Αξία κτήσεως	Αποσβέσεις		Αξία κτήσεως	Αποσβέσεις		1.7.91-30.6.92	1.7.90-30.6.91
Γ. ΠΑΓΙΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟ						Α. ΙΔΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ		
13.5 Μεταφορικά μέσα	10.205.302	4.540.129	5.665.173	10.205.302	3.315.495	I. Μετοχικό κεφάλαιο καταβεβλημένο	5.500.000	5.500.000
14.6 Επιπλά και λοιπές εξοπλισμοί	1.917.357	1.556.618	360.739	1.852.823	1.424.688	Μετοχές ονομαστικές 5.500 x 1.000	3.000.000	3.000.000
Σύνολο ακινητοποιήσεων ΓII	12.122.859	6.096.747	6.025.912	12.058.125	4.740.183	IV. Τακτικό αποθεματικό	2.500.000	2.500.000
Δ. ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ						V. Αφορολόγητα αποθεματικά Ν. 148/67	1.353.328	25.999
1. Απαιτήσεις			19.703.425			VI. Υπόλοιπα κερδών εις νέο	12.353.328	11.025.099
2. Ελληνικό δημόσιο			256.303			Σύνολο ιδίων κεφαλαίων ΑΙ + ΑΙΒ + ΑΙΓ		
3. Λογ/σμός διαχ/σεων - προκαταβ.			7.695.117			I. ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΞΟΔΑ		
4. Χρέωστες			30.000			Γ. ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ		
5. Πιστώσεις			5.842.483			I. Βραχυπρόθεσμες υποχρεώσεις		
IV. Διαθέσιμα						1. Πιστωτές	4.829.978	17.517.499
3. Καταθέσεις όψεως						5. Υποχρεώσεις από φόρους - τέλη	2.581.419	6.592.757
Σύνολο κυκλοτών ενεργητικού			33.526.328			6. Ασφαλιστικοί οργανισμοί	829.662	888.200
ΔΙΙ + ΔΙΙΙ + ΔΙΔ						7. Δικαστικοί οφειλόμενοι		1.089.200
						8. Μερίσματα πληρωτέα	3.920.797	4.026.797
						11. Χρεώστες	27.889.554	34.443.723
						Σύνολο υποχρεώσεων Β + Γ		
Ε. ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟΙ Λ/ΣΜΟΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥ			470.642		375.930	ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ Α + Β + Γ	40.022.882	45.448.822
ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΥ Γ + Δ + Ε			40.022.882		45.448.822			

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΑΠΟΤΕΛΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ 30ης ΙΟΥΝΙΟΥ 1992 ΕΤΑΙΡΙΚΗ ΧΡΗΣΗ 01.7.1991 - 30.6.1992

I. Αποτελέσματα χρήσης	Κέρδη εργασιών - προμηθειών	Μείον	1. Έσοδα διοικητικής λειτουργίας	2. Έσοδα λειτουργίας διαθέσιμας	Μερικά κέρδη χρήσεως	II. Πλέον έκτακτα αποτελέσματα	
						1. Έκτακτα και ανόργανα έσοδα	2. Έκτακτα και ανόργανα έσοδα
	64.312.996	73.379.129	11.755.450	65.833.757	-1.520.761		5.992.261
			54.078.307	65.429.272			2.202.250
							4.471.500
							1.568.564
							1.508.920